

1931 č. j. 714/31, uveřejněné ve sb. n. s. z roku 1931 dodatek čis. I.). Co se týče mezitímního zjišťovacího návrhu, souhlasí i tu dovolací soud s rekursním soudem a odkazuje na důvody napadeného usnesení.

Čís. 12823.

Zákon ze dne 19. června 1931, čis. 100 sb. z. a n. o základních ustanoveních soudního řízení nesporného.

O nezákonnosti (§ 46 (2) zák.) může být řeč jen, přiči-li se rozhodnutí přímo zákonu. Tomu není tak, není-li otázka přímo řešena v zákoně a je-li v praxi sporná.

(Rozh. ze dne 21. září 1933, R I 647/33.)

Rejstříkový soud vyzval civilního inženýra, opovídajícího firmu, aby předložil koncesní listinu, opravňující ho k živnostenskému provádění staveb. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde o souhlasná usnesení soudů nižších stolic, jež lze napadati jen z důvodů vytčených v § 46 odst. (2) zákona ze dne 19. června 1931, čis. 100 sb. z. a n. o základních ustanoveních soudního řízení nesporného. Stěžovatel uplatňuje zmatečnost a nezákonnost napadených usnesení, leč neprávem. Zmatečnost podle § 41 odst. (2) c) zákona vidí v tom, že nesporný soudce rozhodl spornou otázku správní, zda stěžovatel jako úředně autorisovaný civilní inženýr jest oprávněn prováděti po živnostensku stavby, aniž se musí vykáhati živnostenským listem (koncesní listinou opravňující ho k živnostenskému provádění staveb). Tu však jde jen o řešení otázky předurčující, k čemuž nesporný soudce byl podle § 25 zákona oprávněn, ovšem jen s účinky pro toto nesporné řízení. Nelze proto mluvit o zmatečnosti řízení. O nezákonnosti může být řeč jen, když se rozhodnutí přiči přímo zákonu. Ale tomu tak není v tomto případě, ona otázka v zákoně přímo řešena není a jest i v praxi velice sporná, jakž vyplývá z protichůdných názorů obchodní a živnostenské komory v Praze a inženýrské komory v Praze (srov. Kompasové vydání živnostenského řádu z roku 1926 sv. I. str. 812 a svazek II. str. 775 a 823). Jde tudíž jen o výtku nesprávného právního posouzení věci, které však nepodléhá podle § 46 odst. (2) uvedeného zákona přezkumu nejvyššího soudu. Dovolací rekurs musil se proto minouti s úspěchem.

Čís. 12824.

Změnilo-li konsumní družstvo, které již podle posavadních stanov bylo oprávněno přijímati a zúrokovati členské zápůjčky, doslov stanov v ten smysl, že »bude podporovati spořivost členů přijímáním a

úrokováním úsporných vkladů», nestalo se ještě peněžním ústavem ve smyslu § 2 (1) zákona ze dne 10. října 1924, čís. 239 sb. z. a n., nýbrž zůstalo konsumním družstvem. Na takové družstvo nevztahuje se ustanovení § 19 (1) zákona ze dne 2. března 1933, čís. 44 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 21. září 1933, R I 721/33.)

Rejstříkový soud zamítl toho času opověď změny stanov konsumního družstva, zapsaného společenstva s ručením obmezeným, usnesené při řádné valné hromadě ze dne 9. dubna 1933 a odmítl navržený zápis změn těch do družstevního rejstříku. Důvody: Není přípustné, by družstvo dosud konsumní, kteréž také teprve dne 6. dubna 1930 zřetelem na svůj skutečně provozovaný předmět družstevního podniku dřívější označení na firmě »a úsporné« změnou stanov, zapsanou dne 18. dubna 1930 vyloučilo, nyní předmět svého podnikání doplněním stanov doplněním §§ 1 a 35, 10 dosavadních stanov rozšiřovalo na »přijímání a zúrokování úsporných vkladů od členů«, aniž také blíže určeno, jakým způsobem a k jakému účelu by úsporné vklady přijímány a spravovány být měly a mají-li snad býti jen jakýmsi doplňkem ustanovení §§ 56—59 stanov, takže by navrhované doplnění stanov, jež by podle § 4 zák. čís. 70/1873 ř. zák. výraz dojíti mělo i v doslovu firmy, těmito shora označenými dodatky při tomto již zapsaném družstvu znamenati mohlo rozšíření působnosti na činnost spořitelní a záložní, jež obsahuje v sobě přijímání a zúročení vkladů, kteréž rozšíření činnosti však na roveň postavití jest zřízení peněžního ústavu druhu v § 2 odst. (1) písm. b) zák. čís. 239/1924, v doslovu zákona čís. 54/1932 sb. z. a n. uvedeného, jehož zápisu toho času brání ustanovení § 19 zák. čís. 44/1933 sb. z. a n. Navrhovaný dodatek není však ani v souladu s požadavky článku XIV. odst. (2) čís. 2 zákona čís. 54/1932, zvláště an není prokázán počet členů tohoto společenstva s ručením obmezeným, ano zápisné dle § 5 písm. a) činí 5 Kč a není prokázáno, v jaké výši jsou členské podíly a zápisné skutečně zaplacené. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Podle § 1 stanov družstva, o které jde, předmětem podniku mimo jiné bylo podporovati spořivost členů přijímáním a zúrokováním úspor. Podle navržené změny paragrafu má býti předmět podniku rozšířen na přijímání a zúrokování vkladů od členů, čímž by působnost družstva mohla býti rozšířena na činnost spořitelny a záložny, což by se s úkolem družstva nesrovnávalo a takto by se družstvo konsumní stalo ústavem peněžním, jehož zřízení ustanovením § 19 zákona čís. 44/33 sb. z. a n. je zakázáno. Ostatně poukazuje se na odůvodnění napadeného usnesení.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by o opovědi družstva znovu rozhodl.

Důvody:

Dovolacímu rekursu, jenž napadá souhlasná usnesení soudů nižších stolic pro nezákonnost (§ 46 odst. (2) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.), nelze upřítí oprávnění, neboť soudy nižších

stolic přehlédly ustanovení čl. XLII. zákona ze dne 21. dubna 1932, čís. 54 sb. z. a n., podle něhož neplatí za předpokladů tam uvedených ustanovení čl. XIII. a XIV. tohoto zákona o stvrzenkách, které vydávají spotřební anebo jiná neúvěrní společenstva o úsporných vkladech svých členů. Jak vyplývá z důvodové zprávy k osnově tohoto zákona ke čl. XIII. (tisk poslanecké sněmovny čís. 1622 str. 53), »nemíní osnova novou definicí vkladní knížky měniti nic na vžitém a již v důvodové zprávě k starému zákonu uznaném systému vydávání t. zv. »členských knížek« konsumními a jinými neúvěrními družstvy, majíc na zřeteli, že takovými knížkami se nestvrzují vklady, nýbrž zápůjčky, jež družstvu, vedení duchem solidarity, poskytují vlastní jeho členové«. Tím, že stěžující si konsumní družstvo, které podléhá, jak ze spisů vysvítá, revisi ústředního svazu československých družstev v Praze a které již podle § 1 posavadních stanov bylo oprávněno přijímati a zúrokovati členské zápůjčky, změnilo příslušný doslov tohoto § 1 stanov v ten smysl, že »bude podporovati spořivost členů přijímáním a úrokováním úsporných vkladů«, nestane se ještě peněžním ústavem ve smyslu § 2 odst. (1) zákona čís. 239/1924 sb. z. a n. (v doslovu čl. XIV. zákona čís. 54/1932 sb. z. a n.), nýbrž zůstane konsumním družstvem. Že by chtělo vydávati vkladní knížky ve smyslu § 1 uvedeného zákona, ze spisů nevyplývá. Nevztahuje se proto na stěžující si družstvo ustanovení § 19 (1) zákona ze dne 2. března 1933, čís. 44 sb. z. a n. Opačný názor soudů nižších stolic přičí se proto zákonu.

Čís. 12825.

Daně dodatečně předepsané jsou splatné do třiceti dnů ode dne doručení platebního rozkazu.

(Rozh. ze dne 21. září 1933, R I 786/33.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za nemovitost přiklepnutou dne 21. března 1933, přikázal soud první stolice v přednostním pořadí dodatečně předepsanou výdělkovou daň za rok 1927 a nedoplatek dodatečně předepsané výdělkové daně za rok 1928. K rekursu vymáhající věritelky rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Stěžovatelka napadá rozvrhové usnesení jen potud, pokud byly bernímu úřadu přikázány dodatečně předepsaná daň výdělková za rok 1927 v částce 5485.70 Kč a nedoplatek dodatečně předepsané výdělkové daně za rok 1928 v částce 15.067.10 Kč a to z důvodu, že tato výdělková daň nespadá do doby dvou let ode dne příklepu, t. j. ode dne 21. března 1933 nazpět, nýbrž do doby starší, leč neprávem. Podle § 265 (2) zák. o přímých daních ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. zatěžují dvouleté nedoplatky na dani výdělkové s přírážkami a s příslušenstvím, tedy ty, které se staly splatnými v posledních dvou letech, počítajíc nazpět ode dne udělení příklepu, i bez knihovního zápisu nemovitost sloužící výlučně nebo převážně provozování výdělečného podniku dani podrobeného, zákonným právem zástavním, majíce přednost přede